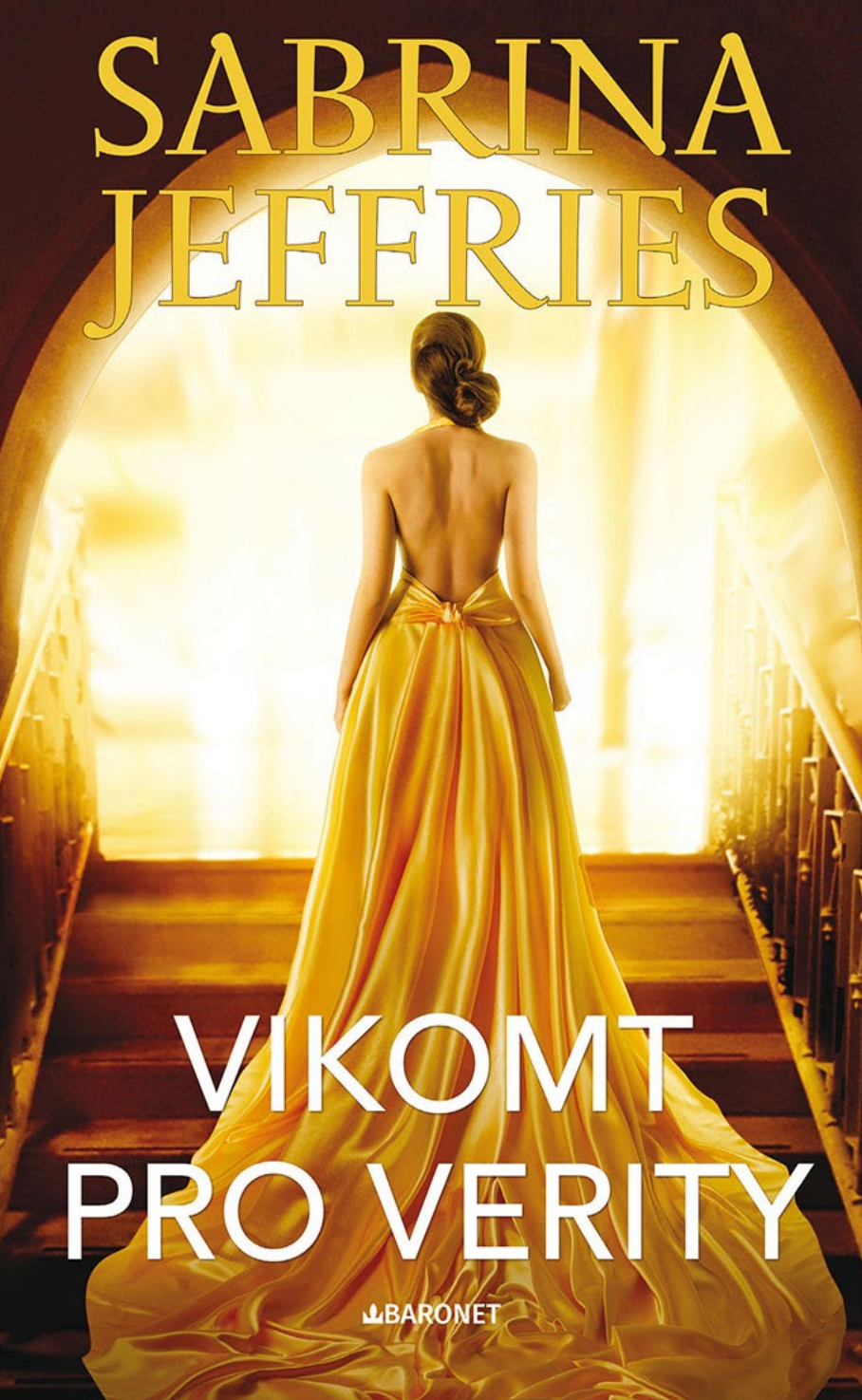

A woman with her hair in a bun, seen from behind, stands in a large, arched opening. She is wearing a long, flowing, yellow gown with a low back and a small bow at the waist. The scene is bathed in a warm, golden light, suggesting a sunrise or sunset. The archway appears to be part of a grand building with stone steps leading up to it.

SABRINA JEFFRIES

VIKOMT PRO VERITY

BARONET

Vikomt pro Verity

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Sabrina Jeffries

Vikomt pro Verity – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VIKOMT
PRO VERITY

VIKOMT PRO VERITY

Elegantní příležitosti (3)

SABRINA JEFFRIES

*Wendell Williamsové a Julii Brennanové
i všem dalším pečovatelkám, které se během let
vystřídaly u mého autistického syna.
Děkuji vám za vaši tvrdou práci, nasazení
a milující péči. Vím, že to Nick oceňuje
a jeho rodiče si toho ohromně váží!
Jste jedničky!*

1. kapitola

*Londýn
Srpen 1812*

Plukovník Raphael Wolfford kývl hlavou na pozdrav siru Luciu Fitzgeraldovi, který se usadil v kočáru naproti němu. Jakmile se kočár rozjel, velitel výzvědné služby prozkoumal Rafea ostrým zrakem.

Rafe zvedl obočí. „Možná jsem si měl obléct uniformu.“

„Proč byste s tím teď začínal? Ve Španělsku jste vždycky vystupoval jako španělský venkovan, irský žoldák či kdokoli jiný, kým jste potřeboval být, abyste odkryl různá tajemství francouzské armády. Jste jediný voják, kterého znám, jenž se převlékl za Zeleného Jacka, aby získal informace. Takže dnes večer jednou pro změnu vystupujte sám za sebe: jako mladý muž, který má zdědit titul vikomta.“

Rafe se nevesele zasmál: „Vždycky jsem slýchal, že dámy dávají přednost mužům v uniformě.“

„Tyto dámy ne. Kdyby spatřily uniformu, domnívaly by se, že jste nedůležitý důstojník, nikoli příští vikomt, a to by se do vašeho plánu nehodilo, že?“

„Nejspíš ne.“

„Kromě toho nechceme, aby kdokoli věděl, že jste stále ještě v činné službě. Nebo že už jste rok a půl

v Anglii.“ Sir Lucius vytáhl kapesní hodinky, aby se podíval, kolik je. „Jste si přece absolutně jistý, že chcete při této příležitosti vystupovat opravdu sám za sebe.“

„Ano.“ Přestože si stále nebyl jistý, kým ve skutečnosti vlastně je. „Nevidím žádný jiný způsob, jak bych mohl jinak pokračovat v tomto pátrání.“

„Chápete, že váš navrhovaný plán je přinejlepším nejistý a přinejhorším nebezpečný.“

Rafe pokrčil rameny. „Strýček Constantin riskoval život, aby odhalil pravdu, takže to nejmenší, co můžu udělat já, je riskovat ten svůj.“ Instinktivně si přitom pohládl rukou tajnou kapsu v kalhotách, v níž ukrýval nůž, který s sebou všude nosil. „Ačkoli já v tom opravdu nevidím žádné nebezpečí. Když strýčka postřelili, vystupoval pod jiným jménem, takže ten zatracený francouzský špeh nevěděl, kdo strýc Constantin ve skutečnosti je, a tím pádem ani to, kým jsem já.“

„Tím si nemůžeme být jistí. Constantin už nebyl schopen nám říct, jestli byl poznán jako generál Wolford... nebo jestli dokonce nemusel odhalit svou totožnost, aby postoupil ve vyšetřování vpřed. Proto vás varuju před možným nebezpečím.“

Výstřel do hlavy Rafeova strýce ukončil Constantino vyšetřování, jelikož po něm zůstal starý generál upoután na lůžko jako blekotající šílenec. Zatraceně, s Rafem to snad tak nedopadne.

„Ano, ale poté co jsme od něj získali poslední informace, musím udělat ještě něco víc,“ odušil Rafe. „Když jsem pracoval inkognito, k ničemu to nevedlo. A já potřebuju proniknout do toho hnízda zmijí a odhalit viníka.“

Sir Lucius na něj pohlédl úkosem. „Takže vy považujete sestry Harperovy a Elegantní příležitosti za – hnízdo zmijí?“

„Sestry Harperovy ne,“ opáčil podrážděně Rafe. „Jejich podíl na celé té velezrádné činnosti je přinejlepším jen okrajový, ačkoli jsem ještě neproověřil nového manžela lady Foxsteadové. Ale jejich otec, jeho sloužící a možná že i jejich matka a její nový manžel jsou v tom namočení.“

„Alespoň tomu věřil váš strýc.“

„A nikdo nemůže říct, že by postrádal správné instinkty pro zpravodajskou práci. Naučil mě všechno, co znám.“

Ale pořád to není dostatečné. Rafe vyhlédl z okna a sledoval míhající se olejové lampy, které toho osvětlovaly jen tolik, co přineslo jeho sledování Harperovy rodiny zpovzdáli. Rafe se až dosud nikdy nesetkal s prohnanejším nepřítelem, než byl Osgood Harper, hrabě z Holbury. Ten bastard nikdy nešlápl vedle, jak dosvědčoval i jeho úspěšný rozvod s první manželkou a sňatek s jinou ženou z vyšší společnosti. Obojí dosvědčovalo Holburyho ďábelskou schopnost použít zákony, moc a peníze ke svému prospěchu.

Rafeovi to šlo na nervy. „Pořád ještě nevím s jistotou, kdo je tím špionem. Ani kam strýc Constantin schoval své poznámky a nejnovější zprávy o tom případu. Ani kdo ho napadl, když toho zjistil příliš mnoho.“

„Tyhle věci vyžadují trpělivost. A už se vám podařilo eliminovat podezřelé lidi v okruhu Harperovy rodiny: několik jeho blízkých přátel, majordoma z Elegantních příležitostí, pár dalších sloužících...“

„Ano, ale čas se krátí. Wellington už kvůli tomuhle špionovi utrpěl několik dílčích nezdarů. A když teď Napoleon vtrhl do Ruska, Wellington potřebuje ve Španělsku udeřit co nejsilněji, dokud může.“

Sir Lucius znervózněl. „Co ten nový edinburský

doktor, s nímž jste se radil ohledně Constantinovy paměti?“

„Potvrdil to, co už jsem stejně tušil. Starému generálovi už to nikdy nebude pořádně myslet. A nejspíš už ani nebude dlouho žít.“ Práce strýce Constantina ho vždy fascinovala, dokonce i po jeho propuštění z armády do důchodu. Proto si Rafe přál, aby se strýc dozvěděl, než zemře, že jeho posláním bylo dokončeno, přestože by to mohl říct pouze muž, který vnímal jenom napul.

Rafe znenadání pocítil v hrudi takovou bolest, až musel zatnout zuby. Jak strýček vždycky říkal: *Když dovolíš srdci, aby dirigovalo hlavu, je to nejjistější cesta k tomu, abys skončil mrtvý.*

Rafe se ze všech sil snažil uklidnit. „Proto se musím nějak dostat do úzkého kruhu jejich rodiny.“

„A já si proto dělám starost, že je to nebezpečné.“

„Ale bude to stát za to, pokud zjistím něco důležitého. Mě hlavně zlobí, když riskuju stále víc, jako na oné májové slavnosti, aniž bych měl nějaké výsledky.“ Zvlášť když jeho pátrání týkající se zemřelé matky také nepřineslo žádný pokrok.

„Dostal jste se při té příležitosti k hraběti blíž než kdy předtím.“

„Pro všechno na světě, málem mě přitom dostali.“ Rafe prudce vydechl. „To, že jsem se maskoval za Zeleného Jacka, mi nijak nepomohlo se k tomu chlapovi přiblížit. A kromě toho jsem byl téměř odhalen.“ A sice dcerou hraběte, lady Verity Harperovou. Ta ženská je občas až příliš zvědavá, než aby jí to bylo k dobrému.

„Když vezmu v úvahu vaši pověst, shledávám vysocí nepravděpodobným, že by odhalili, kdo jste. Dokonce jste ošálil i kuchaře Beauforta, který vás zná moc dobře.“

„Bud'te ujištěn, že jsem si s tím dal velkou práci. Ale bylo to o chlup,“ poznamenal Rafe. „Zkuste se dostat k lovecké chatě, když je tam pouze rodina se svými přáteli a sloužící i ostatní z personálu jsou podrobně kontrolováni lidmi, které bych si přál odhalit. To je něco jiného než navštívit ples ve městě, kde se můžu vmísit mezi lidi, kteří se navzájem neznají.“

Sir Lucius zvedl obočí: „Chcete tím snad říct, že Chameleon už není schopný proniknout, kamkoli ho napadne?“

Ta přezdívká Rafea rozčílila. Možná že si to pojmenování zasloužil ve Španělsku. Ale ještě pravděpodobnější bylo, že se tím znudění vojáci pouze bavili – jejich povídání o jeho nejrůznějších výzvědných akcích se stávalo legendárnějším každým opakováním. Zvlášť proto, že se mu dařilo konat tu práci bez toho, že by jeho pravou totožnost znal kdokoli kromě několika vybraných jedinců. Wellingtona. Sira Lucia. Jeho strýce.

Rafe se napřímil. „Válka vyžaduje jinou strategii. V cizině jsem shromažďoval zprávy od nepřítelů, ne od vlastních. Dokonce i vy musíte připustit, že u té rodiny nemohu získat další informace, pokud se nestanu jejich důvěryhodným přítelem.“

„Tím, že se budete dvořit lady Verity.“

„Proč ne? Někdo to udělat musí. Ta ženská přivádí lidi k šílenství už dost dlouho.“

Sir Lucius na něj mrkl. „Že bych slyšel ve vašem tónu náznak podrážděnosti?“

„Vůbec ne.“

Lháři. Samozřejmě že byl Rafe podrážděný. Plnil poslání a lady Verity Harperová mu to kazila. Pokaždé když se dostal blízko k nějaké důležité informaci, ukázala se a přiměla ho k ústupu, aby nebyl přistižen nebo

poznán. Bylo načase, aby znovu převzal kontrolu situace do svých rukou.

„Myslíte si, že vám bude zobat z dlaně?“ otázal se sir Lucius, „A řekne vám všechno, co si přejete vědět?“

Pokrčil rameny. „Každá žena z vyšší společnosti potřebuje manžela.“

„Tím bych si nebyl tak jistý. Ačkoli když už se musíte dvořit nějaké dámě, abyste odhalil náš zdroj, klidně by to mohla být hezká dáma.“

„Její vzhled s tím nemá nic společného.“ Ovšem za předpokladu že by k ní byl přitahován... A kdo by nebyl? Klukovsky vyhlížející kráska se zelenýma očima, zlatavou pletí a vlasy barvy tmavého medu musela přimět každého muže, aby se zasníl... a chtěl vědět víc.

Ale i přes své podmanivé kouzlo byla nejspodnější cestou, jak se dostat do jejich rodiny. Zvláště proto, že její dvě sestry už byly provdané, a z toho, co viděl, šťastně.

Sir Lucius si odkašlal. „Jakmile jednou vstoupíte do společnosti pod vlastní identitou, bude mnohem obtížnější vrátit se znovu k vystupování inkognito, jak jste to dělal díky svým převlekům. Ztratíte výhodu a budete to muset dovést do konce, i když to bude znamenat, že si do budoucna zničíte svou pověst jako lord Wolfford.“

„To je mi jedno.“ On v podstatě nikdy o tuto roli nestál. Když odešel do armády jako nižší důstojník, byl pouze generálovým dědicem, protože strýček Constantin tehdy ještě neměl titul vikomta, který získal až později za službu vlasti. Jen málo z jeho spolubojovníků znalo Rafea jinak než jako důstojníka s vojenskými známostmi na vyšších místech. „Stejně tak budu mu-

set vystupovat, až strýček Constantin zemře. Takhle alespoň z toho odhalení něco získám.“

Siru Luciovi unikl povzdech. „Připouštím, že vaše načasování je bezvadné. Vaše přítomnost na domácí slavnosti Elegantních příležitostí u moře vám dá dokonalou příležitost prozkoumat celou rodinu zevnitř.“

„Bylo mi řečeno, že tam bude dokonce i bývalá Holtburyho manželka.“

„Lady Rumridgeová.“

„Ano,“ přisvědčil Rafe. „Mým prvním úkolem bude promluvit si s ní o postavení jejího nového manžela v armádě. Mohla by být dokonce tím, kdo předává informace. Nemohl bych nalézt lepší příležitost trochu ji vyzpovídat, než když s ní i s dalšími lidmi, o něž se zajímám, strávím dva týdny.“

„Za předpokladu že se vám podaří získat pozvání.“

Rafe zkřížil paže na prsou. „Elegantní příležitosti mají v úmyslu představit své klientky vhodným svobodným gentlemanům, a já se k tomu velice hodím. Udělám, co budu muset, abych to pozvání získal. A ještě lepší je, že Exmouth je pouze jeden den jízdy vzdálený od sídla lorda Holtburyho, takže jestli se mi dvoření bude dařit, mohu tam přicestovat jako rodinný přítel, možná dokonce jako snoubenec lady Verity.“

Sir Lucius se zachmuřil. „Nemáte přece v úmyslu požádat lady Verity o ruku, když víte, že si ji ve skutečnosti nechcete vzít. Takový podvod by neschvaloval dokonce ani váš strýček.“

„To je pravda.“ Ačkoli co se toho týká... Ne. Věděl moc dobře, že nemůže svému nadřízenému přiznat, že by zašel až tak daleko. Sir Lucius byl přece jen v srdci gentlemanem.

Ale Rafe byl voják, který nedokázal snášet představu, že jeho spolubojovníci umírají, protože se něja-

ký aristokrat rozhodl, že prodá informace o pohybech vojsk nepřátelům. „Doufám, že vím, jak flirtovat s ženou, aniž bych skončil s chomoutem na krku.“

„Opravdu to víte?“ ušklíbl se sir Lucius. „Pokud mám nějaké pochybnosti o vašem plánu, týkají se vaší schopnosti dvořit se urozené dámě. Ve své profesi jste se s nimi často nesetkal a neměl jste matku ani sestry, abyste se to od nich naučil, tak odkud pocházejí vaše obšírné znalosti flirtování?“

Rafe se zarazil. „Stýkal jsem se se ženami dostatečně na to, abych si uvědomil, že se od mužů nijak neliší. Projevte trochu zájmu o ně a o jejich činnosti a řeknou vám všechno, co potřebujete vědět.“

Jeho nadřizený se otevřeně zasmál. „Toto prohlášení jen potvrzuje moje domněnky. Ženy se mohou od mužů velice lišit. Většina mužů je podceňuje. Tady se nejedná o nějakou nevzdělanou dívku z vesnického prostředí Devonshiru ani o debutantku s udivenýma očima prožívající svou první společenskou sezonu. Toto je dcera hraběte se zkušenostmi z podnikání. Pokud se chcete dvořit chytré, sofistikované ženě, jako je lady Verity, může to vyžadovat schopnosti, které jste zatím nikdy nepotřeboval.“

„Možná. Ale ona neměla žádného ctitele od chvíle, kdy ji lord Minton před lety tak skandálně odmítl. Bude šťastná, že se jí vůbec někdo dvoří.“

„Nebo se kvůli němu stala vůči mužům velice podezřívavou. Můžete zjistit, že je víc imunní k mužským pozornostech, než se domníváte.“

Rafe se zamračil. Jak může být obtížné okouzlit ženu, jejíž jediná zkušenost se světem se nacházela v nevšední atmosféře společnosti? „V každém případě se její rodina o mě bude zajímat místo ní. Určitě uvítají slušného ctitele a pokusí se ovlivnit její volbu. Už je-

nom to mi může pomoci při získávání pozvánky na onu domácí slavnost.“ Upřel zrak na sira Lucia. „Pokud se nebojíte, že by mě mohli poznat z dřívějších setkání.“

Sir Lucius to gestem ruky zavrhl. „Není možné, aby třeba jen tušili, že existujete. Uvědomuju si, že hrát Chameleona ve vybrané společnosti je obtížné, ale vám se to až dosud daří, protože jinak už bych to slyšel.“

Rafe se opřel o stěnu kočáru. „Tak dobrá. Pokud nemáte lepší plán, připadá mi to jako nejlepší možnost, jak se vloučit k nim do rodiny.“

Šéf zpravodajců na něj dlouho přemítavě zíral. „Ještě jedna věc – říká se, že Minton mluvil o tom, že se znovu pokusí získat lady Verity zpět. Domnívám se, že změnil názor, když se její sestry tak výhodně provdaly. Proto se může stát, že s ním budete soupeřit o její pozornost.“

„Ve společnosti se toho povídá – to ještě neznamená, že to musí být pravda. A i kdyby byla, Mintona zvládnou.“ A jako přípravu na to si Rafe v duchu poznamenal, že musí barona pozorovat, jen aby se utvrdil v tom, že je nevhodný jak pro lady Verity, tak pro jakoukoli jinou slušnou dámu. „Ten mužský je zlotřilec.“

„Já se s vámi kvůli tomu hádat nebudu.“ Sir Lucius se zamyslel. „Ale ona k němu může stále ještě něco cítit. Pokud ho od ní odstrčíte, co s lady Verity bude, až vy odhalíte svého špiona a přestanete se jí dvořit?“

„Ať se stane cokoli, bude jí líp bez Mintona než s ním. A kromě toho v té době bude mít její rodina mnohem větší starosti než se rozčilovat kvůli přerušnému dvoření. Nejspíš by si mě ani nechtěla vzít, až zjistí, proč jsem se jí dvořil.“

„Uvidíme.“ Sir Lucius si přejel rukou po bradě. „A vy máte stále v úmyslu odejít z armády, až najdete toho, kdo postřelil vašeho strýce?“

„Někdo se musí o strýčka Constantina i jeho panství postarat. A já jsem jediný, kdo to může udělat.“

Sir Lucius odvrátil pohled: „Pokud do té doby vydrží.“

Rafe spolkl zaklení. Ten muž byl jediný otec, kterého kdy poznal, a zasloužil si něco lepšího. Proto měl Rafe v úmyslu zajistit, aby zločinec, který strýce Constantina střelil, za to zaplatil svým životem, ať už se jedná o muže či ženu.

Kočár zabrzdil před velkolepým zámečkem, který Rafe už v minulosti navštívil, ačkoli nikdy sám za sebe. Nacházel se naproti Hyde Parku, na pozemku patřícímu vévodovi z Greenwoodu, který byl náhodou manželem bývalé lady Diany Harperové.

„Budou na té charitativní aukci přítomné všechny Harperovy sestry?“ zeptal se Rafe.

„Doufám, že ano, protože ji pořádají Greenwoodovi. Jste připravený přísazovat? Musíte se přičinit, aby váš vstup na scénu vypadal důvěryhodně.“

„Nebojte se,“ zamumlal Rafe, než lokaj otevřel dveře. „Umím docel dobře hrát znuděného, bohatého lorda, který hledá nějaké pobavení.“

Sir Lucius se zachechtal. „Příliš znuděný nebud'te, nebo vás lady Verity shledá nezajímavým. Není pochyb o tom, že ona a její sestry tráví většinu svých dní s podobnými typy.“

„Uvidím, co na ni zabere, a z toho budu vycházet.“

Poté už nic dalšího neprobírali, neboť ani jeden z nich nechtěl, aby je někdo zaslechl. Ale Rafe už měl svůj plán připravený. Využije vrozené zvědavosti lady Verity, aby ji zaujal, a poté ji okouzlí natolik, že mu poví všechna rodinná tajemství... nebo mu alespoň ukáže, kde by je měl hledat.

Co by mohlo být snazší?

2. kapitola

Lady Verity Harperová prohlížela stoly, aby opravila vše, co by rušilo dokonalý dojem: košíček s náplní zapomenutý na bělostném prostírání, kapka omáčky na stříbrném košíku, mísa cukroví postavená vedle nabídky slaných jednohubek, a nikoli mezi sladkostmi. Nejlepší bylo zkontrolovat to právě teď, kdy většina hostů byla v tanečním sále a prohlížela si zboží, které se bude nabízet v aukci, pořádané pro sirotčinec.

Jelikož to byla druhá – a poslední – událost, kterou Elegantní příležitosti pořádaly letos pro charitu, potřebovaly společnost zaujmout a vydělat co nejvíc peněz. Když v říjnu pořádaly se sestrami aukci na podporu jejich druhé charitativní činnosti – pro Padlé ženy z Filmorovy farmy –, chtěly, aby lidé byli vzrušení možnými nabídkami a aby přiřazovali výš, než by činili normálně.

Vždycky bylo těžší získat peníze, které by pomohly ženám se špatnou pověstí, než ty, které by měly pomoci miminkům. Přestože ji to štválo, musela k tomu přihlídnout a jednat podle toho. Proto byla také rozhodnuta, že tato aukce musí dopadnout extrémně dobře.

„Kam mám položit ty malé nákypy, má paní?“ zeptal se jeden švagrův lokaj.

„Jeden tác byl měl být u krutích rolád a další u marcipánu. Lidé už sem začínají přicházet z aukční místnosti.“

Jakmile se jídelna zaplní hosty, sloužící musejí být připraveni doplňovat jídlo na stolech a ona by si mohla na chvíli vyjít na čerstvý vzduch. Tady bylo příliš teplo.

„Všechno je připraveno, madam. To bylo poslední, co jsme sem dodali.“ Lokaj položil jeden tác tam, kam přikázala, a poté se zastavil s druhým v ruce. „A shání se po vás sir Lucius Fitzgerald. Mám ho sem poslat?“

„Sir Lucius... sir Lucius...“ Poklepal se po bradě. „Ach! Seznámila jsem se s ním minulý týden.“ Přicházející pán byl trochu starší než její druhý švagr lord Foxstead a mimochodem byl také svobodný, což by v ní normálně vyvolalo opatrnost.

Ale protože pracoval jako podtajemník na ministerstvu války, byl sir Lucius důležitou známostí, kterou si nemohla dovolit ignorovat. „Ano, můžu si s ním teď několik minut promluvit.“

Pokud si vzpomínala, vypadal sir Lucius hezky – s krátce střiženými černými vlasy, pevnou bradou a se zvláště teplýma, modrýma očima. Přesto se ubránila nutkání přihladit si vlasy a ujistit se, že jí kudrny stále pevně drží v účesu. Muž pracující ve vládě by očekával perfektní manželku. A tou ona nikdy být nemůže. Nikdy takovou ani být nechtěla. Nebyla si dokonce ani jistá, jestli vůbec chce nějakého manžela, proboha.

Proto nechala ruce dole a otočila se ke dveřím, kde zjistila, že se k ní blíží dva pánové. Jedním z nich byl samozřejmě sir Lucius, hlavní její pozornost však přitáhl ten druhý. Něco v jeho chůzi a tvaru obličeje jí

připadalo známé. Olivově zbarvená pleť ani vlasy barvy nejtmašího ebenu jí nikoho nepřipomínaly, ale jeho oči skryté pod víčky a podlouhlý nos v ní vyvolaly vzpomínku na jednoho Zeleného Jacka...

Pulz jí zrychlil, na okamžik si byla skoro jistá...

Ale ne, jak by to mohlo být? Pleť i vlasy měl příliš tmavé. Při těch pár postřezích, kdy zahlédla muže, je muž říkala Fantom, se jednalo o světlomasého člověka se světlou pleť. Ačkoli Eliza, když ho jednou spatřila, poznamenala, že ty světlé vlasy vypadají podivně, skoro „jako paruka“. I pleť si mohl určitě zesvětlit, přestože jí to nepřipadalo pravděpodobné.

A kromě toho dokonce ani Fantom by nebyl tak smělý, aby se s ní setkal ve společnosti. Rozhodně ne po tolika případech, kdy se vplížil na akce Elegantních příležitostí v různých převlecích. A v posledních několika měsících se zdálo, že zmizel úplně. Nebo byl tak dobře zamaskovaný, že si ho v poslední době nevšimla.

Nesmysl. Poznala by toho zatraceného ďábla všude, přestože si sestry myslely, že se zbláznila, když ho vidí všude. Ale ona nikdy nezapomíná žádnou tvář. Takže tohle nemohl být on. Nedávalo to smysl.

„Lady Verity,“ oslovil ji sir Lucius, když k ní přistoupil. „Moc rád vás zase vidím.“

„Sestry i já jsme poctěny, že jste přišel,“ odpověděla podtajemníkovi a nabídla mu ruku, aby si s ní mohl potřást. „Když jsme vás zvaly, nebyly jsme si jisté, jestli se vám naše aukce vejde do nabitého programu. Víím, že máte hodně práce s vedením války.“

Zasmál se. „Já ji určitě nevedu, ale opravdu se starám o věci, které ministr války dělat nemůže.“ Když zvedla obočí, dodal: „Jako například že představím našeho přítele vám i celé vaší rodině. Toto je pan Raphael Wolfford, synovec vikomta Wolfforda z Wiltshi-

ru. Rafe, tohle je má nová známá – či směl bych říct „přítekyňě“ – lady Verity Harperová. Lady Verity spolu se svými sestrami vede podnik Elegantní příležitosti, který, jak myslím, pořádá tuto akci.“

„Děláme, co můžeme.“ Verity se otočila k panu Wolffordovi. „Ráda vás poznávám.“ Ze všech sil se snažila prohlédnout si jeho rysy, ale nikdy se nepřiblížila k nikomu, o kom si myslela, že by to mohl být Fantom, nijak blízko, takže si nebyla jistá, co by vlastně měla hledat.

Nyní před sebou viděla dobře oblečeného muže kolem třiceti, s očima ledově šedýma jako zimní obloha pod obočím barvy silné kávy. Na rozdíl od ostatních mužů v místnosti vypadaly jeho rovné vlasy, že s nimi nedělá nic jiného, než že si je projede hřebenem. Nepoužíval žádnou pomádu, žádné nakadeření... ani žádné jiné nesmysly.

Byl vyšší než ona, což byla příjemná změna, jelikož se často tyčila do výšky nad mnoha jinými muži. Jeho postava vynikala v tmavě modrém fraku se zlatými knoflíky a v krémově zbarvených kalhotách, že by po něm mohla zatoužit i každá vybíravá žena. A měl pouze jednoduše uvázaný nákrční šátek.

Mohlo se jednat o další převlek Fantoma, ale i tak ji přitahoval. Snažila se skrýt svou reakci. „Předpokládám, že vás sem sir Lucius nalákal přeháněním o našich exotických aukčních nabídkách.“

Jeho náhlý úsměv ji vyvedl z míry svou spalující krásou, až z toho dostala husí kůže. „Vlastně jsem přišel, abych trochu podpořil vaši charitu. Mám určitou slabost pro sirotky.“

„Rafeovi rodiče zemřeli, když byl ještě miminko,“ vysvětlil sir Lucius, „takže ho vychovával strýc, který se stal vikomtem. A on teď je jeho jediným dědicem.“

Pan Wolfford naklonil hlavu tak, že to přitáhlo její pozornost. Přísahala by, že viděla, jak Fantom dělá totéž. Ale tohle nemělo smysl. Kdyby to byl on, co by hledal na tolika jejich akcích? A proč by se zjevil – či spíše objevil, ačkoli se dosud neprojevil – nyní? Co se změnilo?

Proboha, ta nejistota ji trápila. Upřeně na něj zírala. „Ano, všichni víme, co to znamená být něčím dědicem. A vy nyní určitě také sháníte manželku.“

Zdalo se, že sira Lucia její otevřená poznámka překvapila, ale pan Wolfford pouze kývl hlavou. „To je opravdu prozíravé konstatování, madam.“

„Ani ne tak prozíravé, jak si myslíte. Je to součástí toho, čím se já i sestry živíme: zprostředkováváme setkání vhodných lidí v příjemném prostředí, což podporuje dvoření.“

„Ach.“ Pan Wolfford se ponořil pohledem do jejích očí, až se jí najednou zdály spíš stříbrné než šedé. „Potom jsem tu na správném místě.“

„To opravdu jste.“ Pohlédla na něj přivřenýma očima a rozhodla se k přímému útoku. „Neviděli jsme se už někdy, pane?“

Že by jeho silná brada na okamžik strnula, nebo přikládá nepřiměřený význam každému jeho gestu? „Troufám si říct, že bych si setkání s tak půvabnou dámou pamatoval.“

Zdalo se, že jeho zastřená slova jsou upřímná. Rozhodně nezněla jako od zkušeného svůdníka. Ona však občas měla problémy rozlišit u mužů faleš. O tom svědčilo třeba to, jak snadno získal lord Minton před lety její pozornost.

Ať tak, nebo tak, pan Wolfford měl hezky znějící baryton, jenž jí rozehříval krev, což bylo za těchto okolností přinejmenším poněkud trapné.

„Můj přítel je také čerstvě penzionovaný plukovník, který se právě vrátil ze Španělska,“ oznámil jí sir Lucius. „Takže pokud jste tam nebyla, lady Verity...“

„Samozřejmě že ne,“ odvětila se smíchem. „Jen stěží bych mohla provozovat Elegantní příležitosti ze Španělska či Portugalska.“ Nato obrátila svou pozornost k plukovníkovi. „Kdy jste se vrátil, pane?“

„Před měsícem. Ale tři týdny jsem strávil na strýcově panství, kde jsem dával vše do pořádku. Obávám se, že strýc už je příliš starý, aby zvládl sám řídit panství.“

„Aha.“ Měla by mu věřit? Pokud by byl v Anglii pouhý měsíc – a z toho v Londýně pouhý týden – nemohl vystupovat jako Fantom. A sir Lucius by jí určitě nelhal o totožnosti pana Wolfforda. Sir Lucius přece pracoval pro vládu.

Třeba ovšem o přítelově druhém životě nic nevěděl. To však bylo vysoce nepravděpodobné, že?

Přiměla se k úsměvu. „Dobrá, pane Wolfforde, jsme potěšeny tím, že jste si udělal čas. Promiňte mi mou impertinenci, ale opravdu doufám, že jste připravený na jednu či dvě věci při aukci přihazovat.“

„Jistě. Vlastně doufám, že máte chvílku času, abyste mi osobně ukázala předměty zamýšlené pro aukci... a možná mi i poradila, které z nich bych si měl koupit?“

Zvedla k němu hlavu: „Bude mi potěšením. Ačkoli vás varuju – budu se snažit vás přesvědčit, abyste si pořídil ty nejdražší kusy.“

Zasmál se: „Nic jiného bych ani neočekával.“

Otočila se napůl k siru Luciovi a zeptala se: „Přejezte si připojit se k nám, pane? Určitě bych našla nějaký řetízek k hodinkám nebo hedvábný klobouk, který by se vám zalíbil.“

„Tím jsem si jistý,“ přisvědčil sir Lucius. „A právě

proto vás raději nechám, abyste použila veškeré své kouzlo na pana Wolfforda. Má mnohem větší jmění než já.“

„A já přesně vím, kde by ho měl utratit,“ usmála se a odvedla pana Wolfforda do místnosti, kdy byly vystaveny kousky určené k aukci. Jakmile se ocitli o samotě a kráčeli vedle sebe, pravila: „Měla bych vás oslovovat ‚plukovníku‘? Dáváte tomu přednost?“

„Už jsem svou hodnotu prodal, takže ne. Pan Wolfford postačí. Nebo... Rafe, jestli se vám to takhle líbí.“

To ji vyvedlo z míry: „Právě jsme se seznámili.“

Pokrčil rameny: „Všichni mi říkají Rafe, včetně strýčka. Nevidím důvod, proč byste mě nemohla tak oslovovat i vy.“

„To je velice neobvyklé.“ A trochu podezřelé, ačkoli nevěděla přesně proč. Cožpak lord Minton tak zničil její mínění o mužích, že nemůže důvěřovat *nikomu*, kdo se k ní chová alespoň trochu přátelsky?

Avšak v tomto případě by trochu podezřívavosti doporučovala.

Jak procházeli mezi stoly, uvažovala, jakou by mu měla položit otázku, aby si potvrdila, že je to Fantom. On však přitáhl její pozornost na některé vystavené předměty a chtěl o nich mít víc informací.

Přecházel právě kolem krabičky na šití, když se na ni ještě jednou podíval: „Je opravdu vyrobená z mušlí?“

„Téměř úplně, ano, z mušlí a z perletě. A je celá pozlacená.“

„A někdo ji sem věnoval jako předmět určený k aukci?“

„Někdo velice bohatý.“

Pohlédl na konec stolu. „Vidím, že tu máte hodně věcí vyrobených z mušlí. Věnoval vám je všechny ten bohatý dobrodinec?“

„Vlastně ne. Alespoň polovinu věcí vyrobených z mušlí věnovala Mary Parminterová, stará slečna, která není nijak bohatá. Ty kousky patřily její sestřenci Jane, jež s ní žila, dokud loni nezemřela. Obě dámy spolu cestovaly po celém světě a sbíraly mušle všude, kde se ocitly, a poté z nich vyráběly různé věci. Dokonce postavily dům zdobený mušlemi mnoha druhů.“

„Viděla jste ho?“

„Jen krátce. Má sestra se švagrem si koupili dům u moře v Exmouthu, kde se také nachází dům slečny Parminterové, takže když jsme se tam byli poprvé podívat, prošli jsme si i její obydlí nazvané A La Ronde.“

„Budu se tam muset také vypravit. Neumím si představit domek zdobený mušlemi. Zní to poněkud...“

„Zvláštně? Krásně? Vulgárně?“

„Zajímavě,“ odušil s jemným úsměvem. Prohlédl si krabičku na šití. „Domnívám se, že se snažíte zjistit, kolik peněz jsem schopný utratit tím, že zjišťujete mé názory.“

„Jak jinak bych si dokázala představit, jakou manželku hledáte?“ *A jestli jste tím, kým tvrdíte, že jste?*

Štělil po ní tázavým pohledem. „Rozhodla jste se, že vaším posláním bude najít mi manželku?“

„Řekla jsem vám, že se tím se sestrami zabýváme.“

„Pro své klienty. Nikoli pro každého gentlemana, kterého potkáte.“

Pokrčila rameny. „Naši klienti jsou převážně ženy, proto potřebujeme *slušné* muže, za něž bychom je mohly provdat. Nemám nic proti tomu poskytnout zdarma dobrou radu, když se mi to hodí.“

Zvedl obočí. „A já nemám nic proti tomu ji přijmout, když se to hodí mně. Pokud jsem si tím jistý.“ Upřeně si ji prohlížel. „Co jste si myslela o tom domě s mušlemi?“

Náhlá změna tématu ji vyvedla z míry. „Myslím, že... ehm... je krásný. To by člověk mohl očekávat, ale já jsem si ho zamilovala. Proč?“

„Nejste jediný člověk, který by chtěl někoho posoudit. A na základě vaší odpovědi bych se odvážil vás zařadit mezi umělecké typy, lady Verity.“

„To byste mohl.“ Vtom ji něco napadlo. „Mám ráda všechny druhy umění, zvlášť pokud jsou spojeny s přírodou. Zvlášť mám v oblibě různá provedení Zelených mužů stejně jako Zelených Jacků.“

Zpozorovala přitom pouze lehké nakrčení hedvábného obočí. „Není Zelený Jack během májových svátků takový ten sazemi potřený chlapík oblečený jako nějaký strom?“

„Či keř,“ dodala. „Vlastně jakýkoli druh listnatého porostu, který si mohou připevnit na svůj zevnějšek.“

Zatvářil se skepticky. „To mi vůbec nezní jako umění. Na druhé straně Zelení muži se objevují v různých kulturách po celém světě. Jednoho jsem viděl v lisabonském kostele.“

„Předpokládám, že mezi dvěma bitvami?“ pronesla poněkud jízlivě.

Zasmál se. „Překvapilo by vás, kolik architektury takový voják vidí, když mašíruje od města k městu. A také tráví spoustu času poflakováním po táboře, zatímco velení rozhoduje, kde a kdy udeřit.“

„Musím se na to zeptat svého druhého švagra, lorda Foxsteada. Byl kapitánem u pěšího vojska.“

„Byl?“ Pan Wolfford nepřestával přecházet uličkou mezi dvěma stoly s vystavenými věcmi. „Zajímavé.“

„Slovo ‚zajímavé‘ už jste použil i předtím. Zdá se, že se s ním oháníte, když nechcete dát najevo svůj skutečný názor.“

Zasmál se. „Přesný zásah, madam. Gratuluju vám.“

Verity zahlédla sestru, která procházela mezi stoly před nimi, a něco ji napadlo. „S tím švagrem byste si rozuměl, víte. Uvažuje v termínech bitev a války. A tamhle kráčí jeho manželka, Eliza vám může říct víc o tom, kde sloužil a pod kým.“

Tímto způsobem by Verity mohla zjistit, jestli pan Wolfford opravdu sloužil v armádě, ačkoli podtajemník ministerstva by jí o tom určitě nelhal.

A co bylo ještě lepší, Eliza viděla zblízka tvář Fantoma. Možná že by byla schopná „Rafea“ poznat. Tedy za předpokladu, že pan Wolfford je opravdu Fantom, o čemž Verity stále ještě nebyla přesvědčená.

„Vždycky se rád potkám s jinými vojáky a jejich manželkami,“ pravil, což ji zarazilo, protože by Elizu musel znát, kdyby se s ní už předtím setkal.

Verity však chtěla mít jistotu. „Elizo, počkej! Chci ti někoho představit!“

Jakmile se sestra zastavila a otočila, aby se s nimi pozdravila, Verity sledovala její tvář, v níž se však neobjevilo žádné poznání. Verity je rychle představila a Eliza reagovala stejnými příslušnými frázemi jako u jakéhokoli jiného neznámého člověka.

Verity si povzdechla. „Eliza pro naše akce připravuje a vybírá hudbu – a občas ji i sama provozuje,“ vysvětlila. „Člověk by měl mít možnost vždy poslouchat dobrou hudbu, že, pane Wolfforde?“

Usmál se. „Samozřejmě, jelikož hudba má kouzlo proniknout i k srdci divocha.“

Eliza zamrkala: „Vy čtete Congreva, pane?“

„Nečte ho snad každý?“

„Z těch, s nimiž se my setkáváme, každý ne,“ opáčila Verity. Rozhodně ne žádný důstojník, s nímž se kdy setkala, bez ohledu na jeho vzdělání.

„Většinu dětství jsem strávil o samotě,“ poznamenal

Rafe. „A můj strýc má rozsáhlou knihovnu. Četl jsem tedy tolik knih, kolik jsem zvládl.“

„Máme v naší aukci naštěstí také knihy,“ podotkla Eliza. „Některé z nich jsou staré a cenné.“

„Mně nezáleží na ceně knihy,“ poznamenal, „jedině na obsahu.“

„Je snadné nestarat se o cenu, když si můžete dovolit koupit jakoukoli knihu, které se vám zachce,“ zamumlala Verity.

„Verity, nebuď hrubá,“ pokárala ji sestra. „Pan Wolford pouze vyjádřil svůj názor.“

„Ano, lady Verity,“ přisvědčil s veselým světýlkem v očích. „Svůj *skutečný* názor.“

Vysmívá se jí?

„Kromě toho si myslím,“ pokračoval, „že ženy hledající ctitele dávají přednost těm bohatým.“

Rozhodně se jí vysmívá.

Zvedla bradu. „Ano, a stejnou měrou mnoha dalším věcem – věku, charakteru, milému vystupování... čestnosti.“ Poté si uvědomila, že on ani Eliza zjevně nepochopili, proč mluví tak zatrpkle, a dodala: „Promiňte mi. Vždycky jsem při našich aukcích trochu... nervózní. Chci, aby všechno proběhlo v pořádku.“

Eliza ji pohladila po paži: „Určitě to tak bude. Vždycky to tak je.“

„A já udělám, co budu moct, abych pomohl,“ prohlásil.

Ještě pořád se jí vysmívá.

Musí to být Fantom. Prostě musí. Má v sobě jakousi skrytou aroganci, která ji velice popuzuje. A jeho oči mají příliš hezký, stříbřitě šedý odstín.

Ach, sestry by se po této poznámce válely smíchy.

Možná že prostě chceš, aby ten vtipný muž byl Fantom, abys ospravedlnila to, že s ním chceš trávit víc času.

Možná. S ohledem na nedostatek zajímavých mužů ve společnosti by to nebylo vůbec překvapující.

Pohlédl na nejbližší stůl, kde byla rozložena jídelní souprava, a poté si přečetl dlouhý popis na kartičce vedle ní. „Vidím, že i Elegantní příležitosti věnovaly něco na aukci.“

Zvedl k nim zrak a dodal: „To mi připomíná, že se vás chci na něco zeptat. Jak jste se vy tři dostaly k tomu, že provozujete tento podnik? Sir Lucius mi řekl, že jste hraběcí dcery. Já se možná nepohybuji dlouho mezi vyšší společností, ale i tak vím, že se nehledí dobře na to, pokud dcery nějakého šlechtice provozují živnost.“

„Sir Lucius vám neřekl o skandálním rozvodu našich rodičů?“ zeptala se Eliza. „Myslela jsem, že o tom mluvil prostě každý.“

Verity potlačila hněvivý výbuch. Proč se mu o tom Eliza zmiňuje? „Už je to šest let, Elizo. Řeči o tom už určitě utichly.“

Eliza se zasmála: „Možná že trochu ano. Ale určitě by o tom někde slyšel. Proto mu to klidně můžeme říct samy. Tak se mu alespoň dostane pravdivé verze. Ale vezmu to zkrátka.“

Obrátila se k panu Wolfffordovi. „Tak zaprvé, naše matka utekla se svým urozeným milencem, generál-majorem armády. Potom se s ní otec veřejně rozvedl a mé dvě sestry, které ještě nebyly provdané, měly kvůli tomu zkaženou pověst, ačkoli za nic nemohly. Říkáme tomu ‚incident‘.“

„To je opravdu příliš slabé označení,“ poznamenal.

„Neumím si představit, proč to říkáte,“ odsekla Verity hlasem plným sarkasmu.

Eliza hleděla z jednoho na druhého. „Můj tehdejší manžel odešel raději bojovat do války a mě nechal

v londýnském domě. Když nás někdo požádal, abychom pro něj připravily ples, a nabídl nám, že za to zaplatí, zdálo se, že je to dobrý nápad, abychom spojily své síly a učinily z toho podnik pro vyšší vrstvy.“

„Abych řekla pravdu,“ dodala Verity, „Už nás unavovalo, aby o nás všichni klevetili, aniž bychom my něco provedly. Proto jsme se rozhodly dělat něco, o čem by měly drbavé jazyky možnost mluvit. My jsme podobné věci dělaly vždycky, ale nikdo nás za to neplatil.“

„A jsme v tom opravdu dobré,“ poznamenala Eliza. „Poté co byl manžel zabit ve válce a mně nezbyly žádné peníze, všechny jsme potřebovaly mít z čeho žít, a toto nám umožnilo, abychom mohly žít slušně, aniž bychom musely spoléhat na naše nespolehlivé rodiče.“

„Aha,“ ozval se nevýrazně, což ovšem popíral zájem v jeho očích. „A nyní jste tak úspěšné, že můžete část svých peněz věnovat na charitu.“

„Přesně tak,“ přisvědčila Verity. „Nyní jsou naše služby tak oceňované, že za ně lidé dokonce přihazují v aukci.“

Pohlédl znovu na kartičku, jež popisovala celou akci. „Co to přesně znamená, že vítěz získá bohatou večeři připravenou podle vašeho ‚přepečlivého uvážení‘ panem Beaufortem, šéfkuchařem Elegantních příležitostí? Tu večeři připravuje on, nebo vy, lady Verity?“

„Já rozhoduju o menu po rozhovoru s vítězem a určuju, co by mohlo být tím ideálním jídlem.“

Zvedl vyzývavě jedno obočí. „Nemohl by vítěz prostě říct přímo kuchaři, jaké jídlo chce?“

„Mohl. Nebo by mi mohl říct, jaká jídla má rád, a nechat na mně, abych vybrala, co by skutečně ocenil.“

„Vy v podstatě tvrdíte, že jste schopná číst myšlenky svých klientů,“ podotkl skepticky.

Eliza se usmála: „Ona to umí, ať tomu věříte, nebo ne.“

„Nebud’ absurdní, Elizo, neumím číst ničí myšlenky,“ bránila se Verity a sjela ho pohledem. „Ale mám zvláštní talent připravit ambrózii pro lidi, kteří ani neví, po jakém druhu ambrózie touží.“

Sklopil na okamžik zrak k jejím ústům. „Hádáte, po čem druhý člověk touží. To by mohl být skutečně šikovný trik.“

„To není hádání. Spíš spekulace, pokud to tak chcete nazvat, založená na otázkách, které jim kladu.“ Střelila po něm zdrženlivým pohledem. Nebo alespoň tím, co podle ní měl být zdrženlivý pohled, protože v těchto věcech vyšla zoufale z praxe. „A pokud si přejete, abyste mě při tom viděl, měl byste na tuto položku přiřazovat.“

„Ujišťuju vás,“ přisadila si Eliza, „že při těchto příležitostech jsou Veritina jídla skutečně vyhledávána. Ona opravdu ví, jak zjistit, co člověku chutná, a převést to na jídlo, které monsieur Beaufort umí bezchybně připravit.“

Přes rty mu přelétl náznak úsměvu. „Ach, vidím, že obě umíte nalákat člověka na vějičku. Možná že na to budu přísazovat, i kdyby jen proto, abych viděl, co z toho lady Verity vytvoří.“

Verity přikývla. „Prosím, přiřazujte. Doufáme, že z této aukce získáme hodně peněz.“ A ona by mezitím mohla zahnat Fantoma do rohu.

V té chvíli se objevil dirigent orchestru a zašeptal něco Elize do ucha. Ta se oběma omluvila a odspěchala s ním, bezpochyby urovnat nějaký hudební problém, který se čas od času objeví na podobných akcích.

Verity měla chuť pronést další škádlivou poznámku, když vtom zachytila postranním pohledem muže vstu-

pujícího do místnosti. Rozhodně se s ním nepřála setkat. Ten člověk kdysi zlomil její pošetilé dívčí srdce – jednalo se o lorda Silase Mintona.

Co tady, k čertu, dělá? V posledních letech se vyhýbal jí i její rodině, a teď se ukáže na jejich akci? Co si to dovoluje?

No, ona tu nezůstane, aby zjistila proč. Pokud má ten zlotřilec v úmyslu s ní mluvit, je schopná ho praštit do hlavy nejbližší nádobou s ledem. Takže bude nejmoudřejší se tomu vyhnout.

Proto musí také počkat s rozhodnutím, jestli je pan Wolfford Fantom.

3. kapitola

Rafe si udiveně všiml zděšeného výrazu lady Verity. Pohlédl směrem, kam se dívala, a potlačil povzdech. Minton. Rafe musel předstírat, že ho nezná, jinak by se divila, jak se s ním mohl seznámit, když měl být v Londýně pouze týden.

„Něco se děje?“ zeptal se.

Vrátila se nadměrně zářivým pohledem k němu. „Odpusťte mi, ale m-musím odejít. Je tu dusno a příliš horko.“

Vydala se k francouzskému oknu, jež vedlo na terasu, a on ji hbitě následoval. „To je výborný nápad. Nevadilo by vám, kdybych vás doprovodil? Taky bych se rád nadýchal čerstvého vzduchu.“

Zdálo se, že ji to vylekalo. Ale nakonec přikývla. „Proč ne? Zahrady s rozsvícenými lucernami jsou teď moc pěkné.“

„Bezpochyby.“ Rafe jí nabídl rámě a ulevilo se mu, když ho přijala. Svědčilo to o tom, že mu důvěřuje.

A ukazovalo, že ho nepoznala.

Neočekával sice, že by se to mohlo stát, jelikož s ní nikdy předtím nebyl v přímém kontaktu, aby si mohla

zapamatovat jeho rysy, a vždycky byl v převleku, ale jeden nikdy neví. A v oné chvíli, kdy se zmínila o Zeleném Jackovi...

Ne, to byla čistě náhoda. Dovedla ho také k tomu, aby zmínil záležitost Greenwoodova nového domu u moře, a kdyby měla podezření, že se snaží získat pozvání na jejich domácí slavnost, určitě by to neudělala.

Když došli ke dveřím, postoupil dopředu, aby je pro ni otevřel, a ona se zhluboka nadechla, ještě než jimi prošla ven. V tom okamžiku měl hezký výhled na její zvedající se a klesající prsa. Ta přitáhla jeho pozornost stejně jako její hravé škádlení a pátravé pohledy.

Neměla je možná tak plná jako její sestry, ale stejně na ně byl hezký pohled, zvláště v šatech, které je pěkně zdůrazňovaly – měly hluboký výstřih a obepínaly ji tak těsně, že přímo sváděly muže, aby se tam podívali. Někdo by její šaty mohl nazvat odvážnými a ušitými tak, aby přitahovaly mužské zraky.

K čertu s tím vším! Odvrátil prudce pohled, neboť ho zasáhl neznámý pocit. Vína.

To byl problém se špionáží u vlastních lidí. Jelikož pravý gentleman takové věci nedělá. Pravý gentleman by rozhodně nepodváděl ženu ani nezneužíval její důvěry.

Ani nedychtil po jejích nadrech.

Přinutil se pocitu viny si nevšímat. Nikdy nebyl pravý gentleman, takže na tom vlastně nezáleželo. Strýček ho vychoval, aby byl vojákem, a tím on vždycky byl na prvním místě. Ať už mu lidé říkali pan Wolfford nebo předpokládaný dědic vikomta Wolfforda, on se v srdci vždy cítil být plukovníkem Wolffordem s tajným posláním.

Zjevně nesoustředěná Verity se do něj už podruhé nezavěsila, a on toho docela litoval. Líbilo se mu, když cítil její ruku na své paži. Bylo to... zvláštní.

„Už je to lepší?“ zeptal se, když spolu kráčeli v nočním vzduchu.

„Hmm?“ zabručela a vrhla za sebe rychlý pohled, bezpochyby se ohlížela kvůli Mintonovi. „Ach. Ano.“ Trochu se uvolnila. „O hodně lepší, nemyslíte? Srpen ve městě je vždycky tak dusný.“

„Ani nevím, jsem tu teprve týden.“ Přitom si připomněl svůj plán. Tyto lži musel říkat, aby tím podpořil svůj příběh. A potlačil její podezření, pokud nějaké měla.

V hlavě mu zazněl hlas strýčka Constantina. *Když hraješ nějakou roli, zůstaň vždycky tak blízko pravdivým faktům, jak jen je to možné. Pamatovat si lži je vždy obtížnější než pamatovat si pravdu. Ale příliš podrobností neuváděj. Snaž se o vágní, neověřitelné odpovědi.*

To se snáz řekne, než udělá.

Hleděla na něj a oči jí ve světle luceren, osvětlujících terasu, zářily. „Vy jste nepobýval v Londýně, než jste se stal důstojníkem?“

„Možná že jsem tu krátce byl, ale nepamatuju si to.“ Tak to byla pravda. Když se zatvářila překvapeně, dodal: „Když jsem vstoupil do armády, bylo mi šestnáct.“ Taky pravda.

„Tak mladý?“

Náznak soucitu v jejím hlasu ho uvedl do rozpaků. Alespoň však odpoutal její pozornost od Mintona.

Pokrčil rameny. „Pro sirotka, jako jsem byl já, to dávalo smysl.“

„Kolik vám bylo, když rodiče umřeli?“

„Byl jsem ještě miminko. Zahynuli při nehodě kočáru v cizině. Já jsem to spolu s kočím přežil. Ten potom napsal strýčkovi, který pro mě přijel do Jižní Ameriky a odvezl mě zpátky do Anglie.“

„Naštěstí, protože jinak byste skončil kdoví kde.“

Rafe to nevěděl, protože strýček Constantin se vyjadřoval o smrti jeho rodičů i o tom, že Rafe přežil, vždycky vágně. Věděl pouze to, že otec byl zeměměřič a vydal se do Brazílie, aby jednu její část zmapoval. Tam se seznámil s ženou, s níž se oženil. Byla to dcera brazilského obchodníka a jmenovala se Julieta. Rafe neznal rodné jméno své matky ani kde v Brazílii žila, když se seznámila s otcem.

Opravdu se mu začínalo zdát, že strýčkova mlčenlivost byla možná úmyslná. Rafe nebyl schopný zjistit toho moc o svých rodičích ani po návratu do Anglie, ať se snažil sebevíc. To mu připadalo zvláštní.

Ačkoli možná že jejich neustálé cestování znemožnilo strýci zjistit toho o nich víc, aniž by sledoval bratrovy pohyby v Brazílii krok za krokem. Proto také nenašel Julietinu rodinu. Ve strýčkově postavení by to bylo obtížné. Když se vydal pro Rafea, sloužil v armádě na druhé polovině světa. Bylo pochopitelné, že se méně zajímal o rodinu ženy svého bratra než o odvoz malého synovečka do Anglie, kde se o něj mohl postarat.

Avšak v poslední době se Rafe začal o celý ten příběh víc zajímat, zvláště poté co strávil nějakou dobu ve Španělsku. Objevil nesrovnalosti, které nemohl ignorovat. Bylo třeba je vysvětlit, ale...

„Takže vás vychoval strýc?“ zeptala se Verity, když s ní sestoupil po schodech do zahrady.

„To se tak nedá říct. Jelikož byl činný jako důstojník v armádě a nebyl ženatý, starali se o mě sloužící na jeho panství ve Wiltshiru. Později jsem měl vychovatele – a jakmile jsem byl dost starý, abych se mohl ke strýčkovi připojit, získal jsem hodnost v armádě a pomáhal strýčkovi jako jeho pobočník. Byl jsem s ním, dokud nebyl penzionován kvůli zranění v bitvě

o Alexandrii. Poté jsem byl husarem v královské německé legii a nakonec jsem sloužil pod Wellingtonem ve Španělsku. Jsem už v armádě přes polovinu života.“

„Proboha. To je... Copak armáda bere tak mladé hochy?“

„Měl jsem štěstí. Kdybych chtěl k námořnictvu, mohl bych být ještě mladší.“

Zavrtěla hlavou. „Promiňte, to jsem nevěděla. My nemáme bratry a všichni důstojníci, které znám, jsou starší.“

„Není to tak hrozné, víte, být v armádě tak mladý. Rychle to z vás udělá muže.“

„Zjevně ať chcete, nebo nechcete,“ prohlásila a vzhledla k němu s náznakem lítosti ve tváři. „Přál jste si vůbec nastoupit do armády?“

Na to se ho ještě nikdo nezeptal, dokonce ani strýček. Její dotaz v něm vyvolal podivnou tíseň. A obranu. „Mohl jsem vidět svět, víte? A kromě toho jsem dával přednost tomu být se strýčkem – který byl pro mě jako otec – před čtením a osamělým bloumáním po panství, kde se mnou žilo jen několik sloužících, z nichž ani jeden nebyl mého věku.“

„To zní osaměle.“

Jemný tón jejího hlasu mu nesesedl. „Možná trochu.“ Toužil změnit téma hovoru, a proto se na ni usmál. „Samozřejmě že kdybych měl někoho tak půvabného, jako jste vy, aby mi dělal společnost...“

Její vylekaný úsměv ho vyvedl z míry. „Pokud trváte na tom, že se mnou budete koketovat, pane, měl byste se alespoň naučit uvažovat o svých poklonách.“

„Co tím míníte?“ zeptal se ostražitě.

„Už dvakrát jste mě nazval půvabnou. Ujišťuju vás, že jednou za večer to úplně stačí. Můžete mě však po-

dle libosti nazývat chytrou. Takový kompliment mám opravdu ráda.“

Zatraceně. Kdo má vědět, že hezké řečičky, týkající se ženy, mají svá pravidla? „Obávám se, že nejsem zvyklý být s půvabnými... a chytrými ženami. Melu potom hlouposti.“

Zvedla vyzývavě obočí, přestože tvář jí ozářil škádlivý úsměv. „O tom jaksi pochybuji. Vsadím se, že jste nikdy v životě nepronесl nevhodné slovo k jakékoli ženě ani ke komukoli jinému.“

„Takovou sázku byste prohrála. Moji vychovatelé mě pravidelně tloukli přes prsty za to, že používám nevhodná slova.“

Zasmála se. „To dělala i moje vychovatelka. A stejně to nepomohlo. Stále mám tendenci vyhrknout, co mě právě napadne.“

„To jsem si všiml.“

Zatvářila se bojovně. „Vy s tím nesouhlasíte?“

„Ale naopak. Ve všech případech dávám přednost upřímné ženě před záludnou.“

„To je legrace,“ odtušila, „ale já cítím totéž u mužů.“

Hmm. „Takže kdybych vám řekl, že se vám uvolnila perlová čelenka, byla byste mi vděčná a necítila rozpaky?“

Otevřela ústa a zvedla ruku k čelence. Když zjistila, že je v pořádku, ledově odsekla: „Kdybyste mluvil pravdu, byla bych vám vděčná. Ale takhle mě to rozčiluje. Doufám, že si neuděláte zvyk z toho, že byste si vymýšlel ošklivé věci o dámském účesu.“

Zasmál se. Vtom zaslechl křupání šterku za nimi. Někdo nejspíš také hledá čerstvý vzduch, a proto ztišil hlas. „To záleží na tom, jestli vy uděláte zvyk z toho, že mě budete pravidelně zvát na návštěvu.“

Gratuloval si, jak ji tím vyvedl z míry, jelikož se zastavila na pěšině a vrhla na něj přemýšlivý pohled. „Ještě si tím nejsem jistá, pane. Uvidíme, jak se vydaří tento večer.“

„Jsem s tím docela srozuměný, pokud to znamená, že mám strávit co nejvíc času ve vaší společnosti.“

Kroky za nimi se zastavily. Ohlédl se a zjistil, že tam stojí udivený lord Minton a upřeně je pozoruje.

K čertu s tím vším. Existoval však jeden dobrý způsob, jak zjistit, jestli jí na něm pořád ještě záleží. „Hej, vy tam,“ oslovil ho, když se Minton začal otáčet, „vy nás sledujete? A posloucháte, o čem mluvíme?“

Lady Verity se také otočila a slyšitelně zasténala. „Nevšímejte si ho,“ zašeptala, ale očima Mintona přímo propalovala.

Minton se zastavil v uraženém postoji. „Já se jenom ujišťuju, že tato dáma neutrpí žádnou úhonu od nějakého zlotřilce, který je ve vyšší společnosti nový.“

„Jako by vám na tom záleželo,“ vybuchla lady Verity. „A to není žádný zlotřilec, lorde Mintone. Je to plukovník Wolfford z wiltshirských Wolffordů. A náhodou je to i dědic současného vikomta Wolfforda.“

Když Minton vypadal zaraženě, Rafe se ozval: „Takže vy toho chlapíka znáte, má paní?“

„Kdysi jsem ho znala.“ Pohlédla pohrdavě na Mintona. „Ale už je to několik let, co jsem měla tu smůlu, že jsem se s ním seznámila.“

Rafe si nemohl pomoci, cítil bezbřehé potěšení z toho, jak se Verity staví k baronovi pohrdavě.

„Chci si s tebou jenom promluvit, Verity,“ prohlásil Minton. „To je všechno. Jen okamžik tvého času.“ Načež se zamračil na Rafea. „Soukromě.“

Tato slova z nějakého důvodu nadzvedla Rafeovi mandle. Jelikož věděl, že ji Minton v minulosti opustil,

nehodlal se k němu chovat tolerantně. „Tak zaprvé, to je *lady Verity*. A nemyslím si, že by si ona přála mluvit s *vámi*.“

„Umím mluvit sama za sebe,“ ohradila se Verity, přesto však přistoupila blíž k Rafeovi. „Ale pan Wolford má pravdu. Jste ten poslední člověk na světě, je muž bych chtěla věnovat trochu svého času. Řekl jste mi toho dost už před šesti lety, lorde Mintone.“

Minton pokročil o krok kupředu a pronesl smířlivě: „V té době jsem nevěděl, co dělám.“

Vzdorně ho uzemnila pohledem. „Potom mi dovolu- te, abych vám to řekla já – chránil jste svou vlastní ků- ži před skandálem. Já jsem bohužel nic takového udě- lat nemohla. Ale dokázala jsem se nad to povznést, aniž jste mi jakkoli pomohl, takže mi dovolu- te říct, že nyní už vám nevěřím ani slovo.“ Vklouzla rukou pod Rafeovu paži. „A když mě nyní omluvíte, lord Wolf- ford a já se vrátíme dovnitř na aukci. Nechceme ji zmeškat.“

Rafe se Mintonovi lehce uklonil a zvolil jinou cestu, která vedla na terasu, čímž obešli Mintonu, který zů- stal stát a zíral za nimi jako ublížené štěně.

Jakmile byli z doslechu, Rafe zamumlal: „Když jsem byl nyní svědkem vaší nevraživosti k tomu dare- bákovi, musíte mi říct, co vám provedl.“

„Proč?“ odsekla, zjevně stále ještě rozrušená setká- ním s baronem.

„Samozřejmě proto, abych neudělal stejnou chybu jako on.“

Zamrkala, poté se na něho zadívala a křečovitě po- lykala. „To byste asi nemohl, pane, protože moji rodi- če se se svými současnými partnery už nejspíš neroz- vedou.“

„Jeho chování bylo součástí toho incidentu, že?“

„Čeho jiného?“ Zarazila se přímo přede dveřmi na terasu a vzdychla si. „Klidně vám to můžu říct. Celá londýnská společnost ví, co se tehdy stalo, takže se to dozvíte i vy, až mezi námi chvíli pobudete. Lord Minton to rozhodně nedržel v tajnosti.“

Upřela na něj oči, blýskající se zlatozeleně ve světle dopadajícím na terasu z domu. „A protože se zdá, že jste odhodlán mě bránit – ačkoli si nejsem zcela jistá, z jakého důvodu – měla bych vás alespoň varovat, že největší puntičkáři ve společnosti mě stále ještě nepřijímají. Ne že by mi to v nejmenším vadilo, ale měl byste to nejspíš vědět.“

„Beru to, že jsem náležitě varován. Ale rád bych věděl, co vlastně udělal.“

Otočila se k němu čelem a narovнала se v ramenu. „Lord Minton mě právě v soukromí požádal o ruku, když máti utekla s generálmajorem Tobiasem Ordem. Jakmile se jeho lordstvo dozvědělo o jejím neuváženém činu, navrhlo mi, abychom s ohlášením zasnoubení počkali, až ten skandál odezní. Což se nikdy nestalo. Matka se odmítla vrátit domů, všichni ve společnosti to probírali a rodina lorda Mintona z toho byla zděšená.“

Sklopila oči na své ruce. „Takže on se začal dvořit Bertě, mé domnělé přítelkyni. Tehdy už bylo všude známo, že se chystá požádat o ruku mě, ale on se ucházel o Bertu tak veřejně, že lidé o tom začali mluvit. V té době přišel za mnou a informoval mě, že ‚se zamiloval do jiné‘, poté co mě po celé týdny nechával v nejistotě. Společnost si však vytvořila vlastní názor na to, proč přenesl své city ze mě na Bertu.“

Rafe vybuchl hněvem, který se v něm hromadil po celou dobu, kdy vyprávěla svůj příběh. „Neříkejte mi, že lidé našli nějaký způsob, jak z toho vinit vás?“

„Není to tak vždycky?“ opáčila ostře. „Povídalo se, že mě určitě odmítl, protože jsem stejná prostopášná flundra jako moje matka.“

Zalapa po dechu. Bylo to ještě horší, než si myslel.

Zvedla k němu hrdý pohled. „Od té doby to šlo od deseti k pěti.“

„Jak víc to mohlo být horší?“

„Tedy jednak se otec rozhodl rozvést s matkou...“, zamumlala neženskou kletbu. „Protože je Minton zbabělec, nechal lidi, aby věřili klepům, které o mně kolovaly, než aby přiznal, proč mě tak najednou nechce.“

„Mně hned připadal jako darebák.“ Zarazil se. „Ale pokud to dobře chápu, tak se s Bertou neoženil.“

„To je ta zábavná část“, poznamenala trpce. „Ta ulovila větší rybu, zatímco lord Minton byl ohledně ní na vážkách. Najednou zjistil, že nemá v kapse žádnou dědičku.“ Jako by si uvědomila, co právě řekla, střelila po něm vzdorovitým pohledem. „Ano, vypadalo to, že jeho zájem o nás obě měl víc co dělat s naším věnem než s naší osobou. Což všechno ještě zhoršilo.“

„To si umím představit.“

„Ne, neumíte. Muži se neprodávají a nekupují na manželském trhu takovým způsobem jako ženy. A co víc, muž jako vy by musel někoho zabít, aby zažil takový skandál a pomluvy jako mé sestry a já. A čas od času to stále ještě zažíváme.“

Zvedla bradu v obranném gestu, které už začínal rozpoznávat. „Před tím skandálem jsem měla svou suitu ctitelů, víte, ale jako hloupá, láskou zaslepená školačka jsem si vybrala lorda Mintona. A všichni ti ctitelé zmizeli, jako by je odvál vítr, poté co máti utekla s generálmajorem.“

Upřeně se jí díval do očí: „Zdá se, že jsem se dotkl bolavého místa.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vikomt pro Verity***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.